hea melega, ja sepärrast wotke kuulda, mis meie neist teame.

Neid on kümme ehk üksteist kümme suggu, agga nende keikide ihho on penike, nende pealminne loua-lu on täkkiinne, ja köhho al on neil terrawad somused. Nemmad ellawad merre pohjas ja sõwad seäl piso-kessed ussikesed, kalla kuddo marjad, kalla poiad ja ka üht ise suggu piesokessi wähki. Meie räimed, mis meie merres paljo pütakse, on heringi sarnased ja nende suggu, agga neist wähhemad ja lahjemad.

Immeks tulleb panna, et heringil kahhekordne maggo on kummagil telli pitkus. Nemmad ellawad mitmes merres keige ennamiste pohja-pool, ja andwad ennast mitmel aial, wahhest kewwade, wahhest sui, wahhest süggise püda. Kui nende kuddo-aeg tulleb, siis nemmad nenda kui ka muud kalad, tullewad merre pohjast wälja, ja otsi-

wad

wad maddalamad kohhad ja merre äred, seäni kui nemmad kuddus on. On se aeg móda läinud, siis kaddunad nemmad järsko ärra, sest nemmad lähwad jälle merre süggawa pohja. Se kuddo aeg on mitme suggune sedda móda, kui wessi, nende ellamisse koht ja nende wannadus on. Neil, mis kewwade kuddus olnud, ja pärrast pütakse, ei olla marja egga pima sees; neil, mis süggise kudduma lähwad, on köht täis pima ja marja. Kui kuddo aial wägga külm ilm tulleb, jätwad nemmad kuddomist monneks aiaks seisma, ja andwad ennast merre pohja. Kui siis monne päwa pärrast se kuddomisse tö neil hopis löppenud on, lähwad nemmad äest ärra körge merresse ühhe mürrinaga, nago peaks raske saddo mahha tullema.

Nende siggidus ja nende märkamatta suur hulk tulleb wägga immeks panna. Ühhe

mer-